Ségur d. y.s [illegible]
Operetter.
overs. af A. G. Thorup. 1802

J. Alex. Pierre Vicomte de Ségur
dit jeune.

Operetten,

et Syngestykke i en Act.

Af

J. Segur, den Yngre, og Em. Dupaty.

Musiken af Domenico Della Maria.

Oversat til samme Musik

af

A. G. Thoroup.

Kiøbenhavn, 1802.

Trykt og tilkiøbs hos B. Brünnich.

Gammel Strand No. 9.

Personerne:

Florimond, Lauras Oncle.

Laura.

Armand, Laura's Elsker.

En Tiener.

Skuepladsen forestiller en Sal, paa den høire Side er der et stort Vindue, som man kan lukke op og i efter Lykke; det gaaer ud til Gaden. Man seer et Clavecin, adskillige Instrumenter, Bøger og andet, hvad der tilkiendegiver en Mand hengiven til de skiønne Kunster. Theatret er i Uorden, paa den høire Side i Baggrunden er Døren til Lauras Værelse.

Første Scene.

Florimond, allene.

Det er en afgiort Sag, Dagene er alt for korte for en Skuespil-Digter, der bestandig maae arbeide i sit Fag, og ikke kan forsømme en første Forestilling. — Denne i Dag er mig saa meget mere vigtig, siden den er af en, hvem jeg deeltager uendelig med. . . Jeg gaaer dog ikke ud førend min Niece har siunget denne Passage af min Romance for mig; hun har aldeles ikke truffet det sande Udtryk og det forundrer mig ikke. . . Paa nogen Tid har hun været adspredet og tankefuld. . . Uagtet den Eensomhed, vi lever i, (denne finder jeg meget nødvendig fra min Side) troer jeg dog at have bemærket, at hendes Hierte meere ikke er roligt . . . jeg vil stræbe at opdage — jeg har et Middel. . . ah! see der er hun . . . men saa kom dog min gode Laura!

Anden Scene.

Florimond, Laura.

Florimond.

Du seer nok selv, at din Musik kan ikke passe til mine ord. —

Laura.

Men jeg forsikkrer dem, at dette er deres egen Skyld; de to sidste Vers er af den Beskaffenhed at de aldrig kan giøre nogen Virkning.

Florimond.

Jeg siger dig at dette kommer af Musiken; betænk engang at Romancen i vores Stykke er bestemt til det Øieblik, naar Erklæringen skal giøres.

Laura, slaaer en Tone an.

Lad dem nu sige beste Oncle, hør nu selv; hun synger.

„Kan man nøiagtig holde skiult,
„Hvad Sielen bestandig opdager."

De kan selv insee disse to Vers . . .

Florimond.

Jeg er aldeles ikke af din Mening.

Duet

Florimond.

Nei, nei! vil du tilfreds mig see
Igien fra nye du maae begynde;
En Sang saa tung og slæbende
Slet maler Elskovs Ynde.

Laura.

I dette Vers, hør nok en Sang,
Jeg intet kan opdage,

Som gier Anledning til en Sang,
En Sang som kan behage.

Florimond.

Man tilstaae vil . . . .

Laura.

Jeg det indseer

Florimond.

Sit Hiertes Ild.

Laura.

Ja saa det er

(Men i det Vers jeg intet seer
(Som dette kan udtrykke.

tillige Florimond.

(Men i den Sang jeg intet seer
(Som dette kan udtrykke.

Florimond.

Mit Vers er ypperligt —

Laura.

Det ei feiler, Musiken giør Lykke.

Florimond.

Vel neppe

Laura.

Jo vist.

Florimond.

Her Feil du taer.

Laura.

De Uret har.

(Det Vers har ei den sande Gang,
(Jeg kan mig ei paatage,
(At sætte det med Held i Sang.
(I Sang som kan behage.

tillige

Florimond.

(En Sang saa tung og slæbende
(Slæt maler Elskovs Ynde.

Laura.

(I Verset savnes Følelse,
(Og hvordan jeg mig end adbær,
(Jeg veed hvad ei deraf at giøre
(Hver lætteligen det indseer.

tillige

Florimond.

(Den Sang er tung og slæbende
(Jeg misfornøiet er.—

Laura.

Jeg har tids nok, jeg maae giøre, hvad jeg vil saa faaer jeg dog aldrig Udtryk i de to Vers.

Florimond.

Giør imidlertid Ritornellen: saa vil jeg overveie . .

han sætter sig ned ved sit Scatol.

Laura, afsides.

O! Gud, han sætter sig igien . . . og nu er det snart paa Tiden at Armand skulde være i Vinduet . . . . og dersom min Oncle ikke vil gaae . . .

Florimond.

Hvorledes, det skulde ikke lykkes mig! oh! det skal gaae. Disse Musik Componister ere ogsaa gruesomme, man maae føie dem i alt, hvad de falder paa; vi stakkels Digtere, vi ere nu ikke engang meere Forfattere af vores egne Arbeider, man maae borttage, afrunde, afskiære; kort: nu omstunder er det Reglen: man opofrer alt for Tonekonsterne.

Romance.

De sig det Held til Nytte føre,
At dersom man vil komme frem,
Saa maae man for at føie dem
Vel snese Gange sit Værk omgiøre:
De borttaer Sandsen af en Sang
For med Roulader at brillere,
Og glemme deres Toners Klang
Dog ei bestandig Tanker ere.

Laura, reisende sig.

De mægtig Lyst har til Critiquen,
I den de mange Ynder see;
Men, gode Herrer Digtere!
I meere skaane bør Musiken.
I skiønt forfatte kan en Sang.
Den rime smukt og cadencere,
Men glemme, vore Toners Klang
Der tit i Sted for Tanker ere.

Florimond.

Ogsaa epigrammatisk . . . . nu da! du skal faae at see . . . du skal see dem, disse to Vers.

han sætter sig igien.

Laura, afsides.

O! han giør aldrig Ende derpaa.

Florimond.

Nu har jeg dem . . . . der er mine to Vers — —

„Mit skiulte Suk forraaded mig,
„Det for min elskte Ven opstiger."

Der har vi det, jeg troer, de maae kunde gaae, nu da, forsøg . . lad os see . .

Laura.

Ja, ja, Hr. Oncle de gaaer nok! . . .

Florimond.

Nu da! . . . hvad fattes dig? bestandig saa tankefuld . . . sæt dig ved dit Clavecin,

studeer brav, erindre dig min kiære Laura, at det er kun dine Talenter, du kan komme til at skylde dit Giftermaal; jeg giver ikke din Haand uden til en udmærket Kunstner; jeg beskieftiger mig dermed, forskaf dig Talenter, saa gifter jeg dig bort . . . . arbeid, arbeid!

Laura.

Men, kiære Oncle, mine Fremskridt kunde være meget hurtigere, dersom jeg havde nogen Opmuntring! jeg har ingen Raadgiver; jeg hører nesten aldrig Musik; det er saa sielden at de fører mig paa Skuespillet! . . . de tager aldrig mod nogen, jeg er bestandig allene . . . hvorledes vil de da? . . .

Florimond.

Min gode Pige giv dig tilfreds; jeg har mine Grunde for at handle saaledes, for ikke at modtage nogen, og du skal finde dig vel derved. Som jeg har sagt dig, jeg vil selv vælge dig en Mand; jeg har længe havt en i Sigte, der i alle Henseender maae være passende for dig. — Jeg kiender ham; han er af god Opdragelse, han har Naturgaver, og der er noget, som siger mig . . . at han vil behage dig . . .

Laura.

Hvorledes, Hr Oncle? de skulde allerede have en i Sigte?

Florimond.

Ja, og jeg er vis paa at den, jeg bestemmer dig, vil være efter din Smag.

Laura.

Hr Oncle, nu er Klokken alt otte, de sagde at jeg skulde minde dem . . . og det nye Stykke . . .

Florimond.

Ja, ja, det er sandt . . . jeg glemmer alting. (afsides) Dette Stykke er mig meget angelegen,ret meget; lykkeligviis er det kun en kort Act, saa jeg behøver ikke at være længe borte.

han gaaer

Tredie Scene.

Laura, allene

Han beskieftiger sig med at gifte mig . . : men hvem er det da han mener? jeg havde maaskee vovet at fortroe mig til ham, men nu da han har andre Hensigter, . . et ungt Menneske som han kiender nøie. Det er dog vist nok, at jeg aldrig kan elske nogen anden end Armand. Det er meget for otte Timer. O! min Gud! ja see der er hans Brev. Da det er lykkedes ham at komme til at boe lige her over for, og da han ikke kan komme til at see mig uden paa Comedien og paa Spadseregangen, saa udbeder han sig et Øieblik Samtale i dette Vindue, der er lige for hans; skulde jeg gaae derhen? . . . hvad skal jeg giøre? . . . Saaledes at høre et ungt Menneske, og benytte mig af min Oncles Fraværelse naar han bestemmer mig til en anden; skulde jeg ikke være at laste? . . . O jo!

gandske vist. Min Beslutning er taget; jeg skal vist ikke høre ham . . . Himmel! det er Lyden af hans Cithar, det er det Tegn, som han har givet mig . . . men om jeg hører den, saa er det mod min Villie . . . nu har jeg bestemt ikke tale med ham! . . . jeg gad dog vide, hvad det er for en Melodie han spiller . . . her kan jeg nesten intet høre . . . om jeg nærmede mig til Vinduet uden at aabne det . . . hun gaaer hen til Vinduet det er en herlig Melodie . . . O Gud! see nu synger han . . . han vil røbe sig! . . . han nævner Laura. . . . hvilken Uforsigtighed! . . jeg maae lukke Vinduet lidet paa klem . . . jeg vil gandske vist ikke tale med ham . . . men jeg maae dog sige ham, at skal tie . . . . hun lukker op.

Fierde Scenen.

Laura, Armand, udenfor.

Laura.

Jeg beder dem Hr Armand, tie dog, de faaer mig til at skielve. . . .

Nei min Herre det er mig gandske umueligt at komme til Vinduet at tale med dem. . .

. . Det veed jeg altsammen! . . men jeg hører dem nok, tael dog sagtere.

. . Hvad siger de? — om jeg elsker dem? derpaa kan jeg ikke svare dem, især paa nærværende Tid; de veed endnu ikke alting; og dersom jeg elskede dem, vilde jeg hverken sige dem det, eller

engang tilstaae det for mig selv; — gaae deres Vei. . . . Hvad! . . . lidt høiere . . jeg vil ikke høre meere . . . modtage dem i min Oncles Fraværelse? . . . ih! hvilken Daarlighed! men nu er Comedien snart forbi, min Oncle kommer strax hiem for at arbeide, de veed jo den Grille han har, bestandig at giøre Planer til Comedier, som han aldrig kan udføre, han giør nu just en som er meget bevægelig, det er et comisk Syngestykke, hvori man giør ikke andet end græder. O Gud! ja, han beskieftiger sig meget alvorligen dermed . . han kan ikke komme til Rette dermed; . . . og jeg sætter Musiken dertil . . hvorfor desbedre . . . Ah! efter hvad de siger mig der, ifald de har fundet en Maade til at komme, det er ligemeget; i det mindste erklærer jeg at det er uden min Tilladelse, desuden tvivler jeg meget . . . min Oncle modtager ingen; for resten hvortil skulde det nytte? de veed ikke at han alt har Hensigter . . . Hvorledes, om de er saa heldig at det lykkes dem? . . . og hvortil? — er det en Hemmelighed? . . . De modtaget her! . . . og det endnu i Dag? . . hvor kan de sige det? afsides O Gud! han er forrykt; . . O, jeg vil ikke høre meere, god Nat. hun gaaer fra Vinduet. Endnu med hans Cithar; han tier aldrig; men tie dog, jeg beder dem.

Romance.

Jeg stedse rigtig dem forstaaer,
Syng ikke meer, hør hvad jeg byder;

Naar deres Sang og Ende faaer,
Endnu den for mit Øre lyder.

hun lukker Vinduet.

Femte Scene.

Laura, bliver veed.

Naar os et Hierte givet er,
Naar man med Held kan Elskov nære
Giættes saa let vore Følelser,
Er det da saa tungt taus at være?

hun seer ud giennem Vinduet.

Endelig er han da gaaet; jeg har været meget bekymret.

Hvor lidet klog er Kierlighed,
Hvorfor idelig om den tale?
Er ene Ord da det hvorved
Man sine Følelser kan male?
Et Ord det Held os røve kan,
Som vore Hierter meest begiere,
Langt større Ømhed, meer Forstand
Man viiste ved tiltids taus at være.

Men nu omstunder gaaer det ikke altid saaledes til . . .

Den, som sit Pund ophøie vil,
Eller sin Elskovs Styrke hæve,
Tit blender den der hører til
Og faaer sin Elskte til at bæve;

Han aldrig Talen kan faae endt,
Han vil behagende belære:
Kan Elskende og Folk af Talent
Da til ingen Tid tause være?

Nu da lad os sætte os til Claveciner igien. O Himmel! jeg hører nogen, jeg troer det er min Oncle, han maae ikke have faaet Plads paa Comedien . . gesvindt, gesvindt, til hans anden Arie.

hun begynder at spille.

Siette Scene.

Laura, Florimond.

Florimond.

for sig selv, gaaer op og ned med lange Skridt.

Hr Armand! . . . Hr Armand! . . . hvem skulde nogensinde have troet det om dem.

Laura, afsides.

Armand! siger han?

Florimond.

Hvilket Foretagende! hvilken Dristighed!

Laura, afsides.

Jeg skiælver.

Florimond.

At vove saadant et Skridt og see det lykkes! med hvilken Godmodighed, med hvilken Fornøielse hørte man dem ikke!

Laura, affides.

O! han har hørt alting.

Florimond.

Og jeg som en simpel Tilskuer . . .

Laura, affides.

Han har været tilstæde!

Florimond.

Jeg skulde være Vidne hertil uden at opflammes, uden at Varmen steg mig til Hovedet?

Laura.

Hvorledes, Oncle, de var altsaa tilstæde? . . .

Florimond.

Uheldigviis kom jeg ikke til at høre det hele; jeg kom først ved Slutningen.

Laura, affides

Saa meget des bedre.

Florimond.

Men jeg kunde giætte mig til ald Resten.

Laura, affides.

Saa meget desværre!

Florimond.

Det er et prægtigt Stykke, Opløsningen er paafaldende, Musiken er fortryllende.

Laura.

Hvorledes?

Florimond.

Ja vist, Musiken . . . men du havde ladet mig forsinke mig, jeg kom først ved Slutningen af det nye Stykke, nu kommer jeg derfra. —

Laura, affides.

Jeg kommer mig igien.

Florimond.

Det blev løftet til Skyerne! det er af et ungt Menneske ved Navn Armand.

Laura.

Armand! siger de?

Florimond.

Ih! ja vist, Armand . . det er jo ham, der er Forfatter til Stykket.

Laura.

Armand!

Florimond.

Ja et ungt Menueske, men et stort Genie, et Menneske med mange Talenter. Har du hørt tale om ham?

Laura.

Hr. Oncle.

Florimond.

Nu da! svar mig; kiender du dette Navn?

Laura.

Ih nu da . . . jeg troer ja . . . det er ham som af en Hændelse var en Aften . . .

Florimond.

Af en Hændelse?

Laura.

Ja, i deres Loge ved Siden af os; og som vi adskillige fleere Gange har mødt paa Comedien.

Florimond.

Ogsaa af en Hændelse.

Laura.

De har jo ofte talt med ham om Comedier.

Florimond.

Ah, ha! nu erindrer jeg det . . . det er et meget agtværdigt ungt Menneske?

Laura.

Ja Oncle.

Florimond.

Velskabt?

Laura.

Ja Oncle!

Florimond.

En indtagende Figur?

Laura.

Gandske rigtig Oncle. affides oh dersom jeg torde . . .

Florimond, affides

Der har vi det. Højt Ja! jeg for min Deel har spurgt nok efter ham; man søgte ham overalt.

Laura.

Himmel!

Florimond.

Forestil dig engang, de fandt ham ikke.

Laura, affides

Det troer jeg nok.

Florimond.

Det er en uhørt Ting, en af hans Venner paastod, at han ikke var at see sit eget Stykke; man vidste ikke hvor han var. —

Laura.

Det veed jeg nok.

Florimond.

Som om der kunde være nogen Aarsag vigtig nok til at hindre en fra at være tilstæde ved saadan en Triumph.

Laura, affides

Hvilket Beviis paa Kiærlighed! høit Hr. Oncle, mig syntes at de for nylig talte til mig . . . om et Giftermaal? —

Florimond.

Ja min beste Pige, jeg har lovet dig en Mand, og nu vil jeg da omsider sige dig hvem jeg har valgt, men førend jeg gaaer videre, maae jeg endelig vide om han kan behage dig. —

Laura.

Hvad heder han da? . . .

Florimond.

Men dersom han nu ikke stod sig an?

Laura.

Tael kun

Florimond, affides

Nu da! siden du endelig vide det. høit Det er . . .

Syvende Scene.

De Forrige, en Tiener.

Tiener.

Herre, et Brev.

Florimond, affides

Lad see . . . ah! fra Armand . . .

Laura.

Hans Navn Hr. Oncle? . . .

Florimond.

Et Øieblliks Taalmodighed . . . afsides et Brev fra Armand; det var et besynderligt Tilfælde, lad os gesvindt læse. Ah! der er ogsaa Vers . . . han læser

"En ung Skribent, som Banen først betræder,
"Opflammet af en inderlig Attraae,
"Fortiente Mænd at vise skyldig Hæder;
"Udbeder sig, det Held ham undes maae
"At Herre, de vil gunstigen behage
"Tilegnelsen af Skriftet at modtage

Tilegnelsen af hans Stykke; det er sikkert nok at jeg modtager den, og det er en stor Ære for mig. Lad os see videre; Postscriptum: Jeg har erfaret i den lærde Verden, hvor man taler meget om dem . . . hvor man taler meget om mig! . . . jeg seer ham komme.

Laura.

Nu da! Oncle, sig mig dog . . .

Florimond.

Kiære Laura, jeg har faaet en Forretning; lad mig være ene et Øieblik.

Ottende Scene.

Florimond, allene

Jeg har erfaret i den lærde Verden, hvor "man taler meget om dem, at de har et Syngestykke under Arbeide; af en Hændelse har jeg "faaet nogle Ideer, som i Grunden ere overens"stemmende med deres Plan. Jeg iiler derfra "med at opgive den, og jeg vil endnu i Aften "overgive dem mit Arbeide som maaskee kunde være dem nyttigt. — Ah, ah! Herren tager det saaledes for at faae Adgang, denne Maade synder jeg just ikke saa ganske. Min Hr. Forfatter tager mig for en Comedie Oncle, men vel da! lad ham kun komme, vi vil spille den, han skal faae at see om det er saa let at blive min Nevøu imod min Villie; jeg maa tage imod ham, jeg vil lære at kiende min Nieces Tænkemaade og vide om hun har været uforsigtig nok til at tage nogen Deel i denne List og at glemme, det ene staaer til mig at bortgive hendes Haand. Lad os skrive. *han ringer, til en Tiener som kommer ind* Er der noget Bud fra Hr. Armand som venter derude?

Tieneren.

Nei, Herre, det er ham selv, som er der.

Florimond.

Hvorledes! ham selv! gesvindt lad ham komme ind . . . Armand selv! hvilken Opmærksomhed, hvilken Hoflighed! oh jeg maae besvare hans Fremgangsmaade.

Niende Scene.

Florimond, Armand.

Duet.

Florimond.

En Glæde, Herre jeg dem skylder,
At see dem her ret smigrer mig.

Armand.

Jeg kun en Pligt derved opfylder,
Som mig henrykker inderlig.

Florimond, afsides

Hvad en Pligt! — høit

Deres Stykke giør dem Ære,
Jeg af Hiertet deri taer Deel.

Armand.

Jeg Lykken troer at skylde meere
End mit Talent for Stykkets Held.

Florimond.

De vist, min Herre vidt det driver.

Armand.

Gid dette lykkedes kun mig!

Florimond.

Stykket giør dem megen Ære;
Med mindste Tvivl hvi plage sig?
Det første Skridt tungt kun bliver.

Armand.

Mit jeg saae
Sligt Bifald naae,
Jeg selv ei tænkte paa.

Florimond.

Hvi saa?

affides

Durkdreven synes han mig være.

Armand, affides

Ham min Behændighed skal snære.

Florimond, affides

(Her passes maae,
(At jeg min Hensigt skiult kan faae

tillige (Armand, affides

(Jeg stræber paa,
(At han min Plan ei skal forstaae.

Florimond.

I Sandhed, jeg ei kan udtrykke,
Hvor det heilig her at see dem smig-
rer mig.
Hvor maae ved deres sieldne Lykke.
Kunstens Brødre nu i Stilhed græm-
me sig.
I saa ung en Alder
Saa glimrende sig vise frem!

Armand.

Mit største Held og Fryd jeg kalder
At saa lemfældig finde dem.

D. C.

Florimond.

Men hvor Fanden var de under Stykket?

Armand.

I en Krog for at vente paa min Dom.

Florimond.

Oh! den var af de meest gunstige . . . men nu, efter med Erkiendtlighed at have modtaget Tilegnelsen af deres skiønne Stykke, lad os da komme til den væsentlige Gienstand . . . til Postscriptet.

Armand, affides.

Han bider paa.

Florimond.

Til dette Stykke, der, som de behager at sige, alt bliver omtalt i den lærde Verden, og om hvilket de tilfældigviis har faaet nogle smaa Ideer.

Armand, affides

Jeg veed ikke et Ord af hans Plan, men jeg er dog bestandig kommet ind. høit Deres Stykke er jo et Syngestykke.

Florimond.

Gandske vist ... men det er ikke billigt at de skulde tabe Frugten af deres vaagne Nætter.

Armand, afsides.

Mine vaagne Nætter i Vinduet.

Florimond.

De har arbeidet paa deres Side og jeg paa min ... hverken den ene eller den anden maae tabe; vi vil foreene vores Indsigter, Forstand og Talenter og arbeide tilfælleds ..

Armand.

Bravo! bravo! — det maae jeg lide.

Florimond.

Det er altsaa afgiort ... vi skal være to om et Stykke; deri er intet forunderligt, Compagniers Oprettelse ere nu saa giængse i alle Begivenheder.

Romance.

Hvad nye Anstalter uden Tal!
Man fælleds alt vil bedre giøre;
Det kun er Fias ved en Journal!
Men meget klogt ved Krig at føre.
Man i Fælledskab nu giør Gield,
Stifter Skueplads, skriver Bøger,
Til Fordeels Tarv, til Kundskabs Held
Man Fælledskab at indgaae søger.

Armand.

Meget vel —

Trods de Indretninger man skal,
Ei af sin Lykke meget sige:
Man blier til Nar ved en Journal,
Og ødelægges ved at krige,
Man blir Fallit ved fælleds Gield,
Tab paa Skuespil, Anlæg, Bøger
Haabet til Trods giør at for Held
Fælledskab fælleds Vanheld øger.

Florimond.

Oh, vi har intet at frygte . . . de har alt saa nogle Ideer . . .

Armand.

O ja . . . men forvirrede.

Florimond.

Forvirrede! de kiender jo mit Æmne?

Armand.

Ja, Grunden; men nu forklarer de mig de mindre Inddelinger.

Florimond.

Vi ere enige om Stedet til Scenen.

Armand.

Oh, min Gud, ja! meget enige.

Florimond.

De sætter den . . .

Armand.

Jeg sætter Scenen . . . det kommer an paa . . .

Florimond.

Hør! . . . er det i Byen eller paa Landet?

Armand.

Men om det var paa Landet . . . i Byen . .

Florimond.

Oh! . . . paa Landet.

Armand.

Nei, nei . . . i Byen . . gandske vist . . . det maae være i Byen.

Florimond.

Men nu Stykkets Art . . . de fornemmeste Caracterer.

Armand.

Arten . . . oh! den som de har valgt; jeg seer ingen Nødvendighed i at have en vis Art nu omstunder . . . hvad Caractererne angaaer, saa vil vi see . . . efter Scenens Beskaffenhed; desuden gives saa mange Comedier, hvori man ikke sætter nogen Caracterer . . . jeg retter mig efter dem i Henseende til Caractererne . . .

Florimond.

Lad nu Caractererne fare; men deres Fabel . . . De har dog en Intrigue! . . .

Armand.

Tilforladelig, der er en Intrigue, det er den der sætter mig i Forlegenhed i dette Øieblik; og jeg seer ikke hvorledes jeg skal rede mig ud deraf . .

Florimond.

Nu vel da! vi vil faae at see, hvorledes de skiller dem ved Intriguen, jeg kan angive dem nogle ubeleilige Tilfælde.

Armand.

Oh! ubeleilige Tilfælde, dem sørger jeg ikke for; af dem seer jeg nok. Det er Knudens Opløsning, jeg ikke kan forudsee. I øvrigt, er vi jo nu næsten kommet overeens om alle Ting.

Florimond.

Ja deres Plan passer meget godt med min, overmaade godt, nu da, lad os arbeide. *affides, i det han gaaer hen til Chatollet.* Jeg seer at han veed slet intet af min Plan; men lad os moere os lidet.

Armand, *affides*

Her maae passes paa.

Florimond.

Nu frisk, kom nærmere, kom nærmere, i deres Magelighed, min kiere Medarbeider, vær som om de var hiemme.

Armand, lægger sin Hat fra sig

Godt! nu er jeg da allerede i Huset.

Florimond.

Ja saa, ... jeg er ikke kommet meget vidt; endnu har jeg Planen noget utydelig i Hovedet; man maae næsten skabe den.

Armand, afsides

Desbedre.

Florimond.

Men nu vil jeg sætte dem paa Spoer; see nu for det første mine Personer, saa omtrent.

Armand.

Synes dem ikke, at det er moersomt at vi saaledes ere komne i Møde med hinanden.

Florimond.

Oh! meget moersomt ... en Formynder, hans Myndling og Myndlingens Elsker: der skal jo dog være en Elsker ... hvad siger de?

Armand.

En Elsker til en Myndling .. derpaa havde jeg tænkt.

Florimond.

Vi sætter altsaa, en Myndling og en Elsker. Det unge Menneske maae være meget indtaget, og listig, han skal stræbe efter at faae Adgang hos Formynderen; skal han nu faae denne Adgang eller ikke?

Armand.

Derpaa er ingen Tvivl, han forskaffer sig Adgang.

Florimond.

Naa! han har faaet Adgang, lad saa være; men skal han nu komme til Formynderen med den unge Piges Samtykke?

Armand.

Med Pigens Samtykke? . . . nei han skal forskaffe sig Adgang i Huset, under et anstændigt Paaskud.

Florimond.

Under et anstændigt Paaskud . . . det lider jeg ogsaa helst. Nu er han da hos Formynderen . . . men er han elsket, og skal han vide det?

Armand.

Om han skal vide det; lad see . . jeg sætter mig i hans Sted . . . nei han skal ikke vide det; for naar det var mig, og jeg troede mig elsket, saa fremstillede jeg mig uden Omsvøb; jeg gik hen og besøgde Formynderen . . . . følgelig kommer han for at overbevise sig derom.

Florimond.

Saa! saa var det i Deres Plan?

Armand.

Ja, det var min Plan.

Florimond.

Men nu er det unge Menneske der, og siden han ikke veed om han er elsket, saa maae han jo søge en Maade til at faae Myndlingen at see.

Armand.

Det forstaaer sig, det er Knuden i Stykket; men min Herre, hvem skal giøre vores Musik?

Florimond.

Vær de kun rolig i den Henseende, jeg har her i Huset en Componistinde til min Befaling . . min Niece . . .

Armand.

Deres Niece! et Fruentimmer til at giøre vores Musik . . . Min Herre, der er ikke et Øieblik at spilde; hun maae strax komme for at faae det rette Begreb om Stillingen, og benytte Øieblikket! . . .

Florimond.

Vær de kun rolig . . . jeg skal forklare hende Stillingen, lad os ikke gaae fra Hovedsagen: forend vi tænker paa Musiken maae vi først have vores Plan tilendebragt . . for det første handles der nu om at faae at vide om den unge Person er elsket.

Armand.

Hvorledes bær man sig ad dermed?

Florimond.

Dertil har man i Comedien adskillige Midler: for Exempel, man kunde lade et Brev komme . . . foranstalte en hemmelig Sammenkomst mellem de unge Folk.

Armand.

Det var ikke saa galt . . . jeg er meget for hemmelige Sammenkomster . . .

Florimond.

Jeg aldeles ikke . . . jeg finder det meget mere løierligt at lade alting foregaae i Formynderens Nærværelse, som forudsættes ikke at have den mindste Mistanke.

Armand.

Men saadan en Scene har Vanskeligheder.

Florimond.

Oh slet ikke; de kiender ikke min Maade: naar Omstændighederne tilbyde en vis Forlegenhed, for at bestemme Ind- og Udgange, for da bedre at kunde bedømme Virkningen, ordner jeg Værelset, hensætter nogle Lys, og prøver mine Scener med en eller to gode Venner; paa denne Maade faaer man sine Skuespillere paa deres rette Plads, man dømmer bedre og seer alting.

Armand.

Det er en ypperlig Maade; lad os uddele Rolerne.

Florimond.

Jeg, jeg vil spille Formynder, der er saa ikke stor Forskiel paa en Oncle og en Formynder.

Armand.

Det er et og det samme.

Florimond.

De er Elskeren.

Armand.

Naar de saa vil . . . og Myndlingen? . .

Florimond.

Min Niece, min Ven, min Niece . . .
Han kalder paa en Tiener.
La Fleur, lad der kaldes paa min Niece.

Armand.

Deres Niece! . . . herligt min Herre . . . ypperligt.

Florimond.

De kiender hende nu ikke . . . . men kiendte de hende, saa maatte de vide, at hun kan spille denne Role meget godt.

Armand.

Troer de det?

Florimond.

Jeg er vis derpaa; der udfordres Forstand og Fiinhed dertil — dette har hun . . . og i høi

Grad: nu gaaer jeg selv at befale, at Døren skal lukkes for alle Mennesker; ikke sandt?

Armand.

For nærværende Dieblik raader jeg dertil; saaledes vil vi faae mere Rolighed.

Florimond.

En Sammenkomst maae der foranstaltes . . . hav Taalmoighed jeg er paa Dieblikket hos dem igien.

Tiende Scene.

Armand, allene

Hvor den stakkels Oncle bliver taget ved Næsen; i Sandhed jeg bebreider mig det selv . . ei, hvad! det Magtpaaliggende er at faae at vide om jeg er elsket.

Rondo.

Formyndre, Oncler ærgre sig,
Med Brødes Navn mit Spøg de sværte,
De Skiønne med et føelsomt Hierte
Og Myndlinger undskylde mig.
At Svig fortiener Straf man veed,
Men lidt List i Kierlighed
Aldrig regnet blier saa nøie.
Den Strænge, som med mørknet Die
Sin Elskers Kunstgreb kalder Skam
Bebreidende dog kroner ham.

Formynd're 2c.

Tilgiv du os tryllende Kiøn!
Dig vinde, ach den Lod er skiøn; —
Fra denne Stund ald List forjages,
Ved det Held, du signer os med,
Af Elskov Fiinheds Plads indtages,
Af trofast Ømhed Kunstgrebs Sted.

D. C.

Der er hun.

Ellevte Scene.

Armand, Laura.

Laura.

Armand! o Himmel! . . .

Armand.

Mig selv, elskede Laura; skal omsider den ømmeste Kierlighed nyde den lykkeligste, den meest fortiente Giengield; deres Sindelag er mig ubekiendt, tør jeg paa mine Knæe bede dem. . .

Tolvte Scene.

De forrige. Florimond.

Florimond.

Ey! Ey! begynder dog ikke uden mig.

Laura.

Himmel . . . min Oncle.

Florimond.

Bie et Oieblik i det mindste, til alting er kommet i Orden. . .

Armand.

Det er kun . . . vi ventede paa dem

Laura, forlegen

Hr. Oncle? . . .

Florimond.

Du skal faae at see, lad os først faae alting i Stand, lad os giøre Plads.

Terzet.

Florimod.

Nu da, de ordner Siden der,
De bliver der, jeg derpaa her.

Armand, til Laura

Han bliver, gaae hen da der

Laura.

Jeg tør ei

Armand.

Hvis dette godt skal ende
De hielpe maae,

Florimond.

Det være maae.

Armand.

Kan de forstaae,
Det være maae.

Laura.

Jeg kan forstaae,
Det være maae.

Alle tre.

Det være maae.

Armand, affides

I Sandhed her det uden hende
Kun slet udsaae.

høit

Bevis den Gunst dem hid at vende
Og bie mig staae.

Laura.

Jeg bie dem staae!

Armand, til Laura, som nærmer sig.

Hvor god de er!

Florimond, spodsk.

Hvor god hun er!
Men jeg i Sandhed let indseer,
De alt kan ene ordne der,
Thi jeg her behøver hende.
De bliver der, jeg her vil staae.

Laura.

Jeg her skal staae.

Florimond.

Ret vel, nu alting godt vil gaae,
At Alt sin Rigtighed kan faae
Værer enige.

Armand.

saa vi ere.

Florimond.

Godt, jeg vil Lysene frembære.

Han gaaer ud.

Armand.

Nu, Leiligheden viser sig,
Ach lad da Haabet trøste mig.

Laura, aff:d:s.

Hvor det er tungt at tvinge sig,
For den, som elsker inderlig.

Armand.

Han gaaet er, min elskte Pige,
Skiænk mig Haab, mit Ønske bønhør.
Naar kun et Ord mig heldig giør,
Hvor kan de afslaae det at sige?

Laura.

Beskyld ei en undseelig Pige,
Maaskee hun deres Sukke hør.

Armand.

(Naar kun et Ord mig heldig giør
(Hvor kan de afslaae det at sige.
(
tillige (Laura.
(
(Om blot et Ord eens Lykke giør,
(Det dog kan koste at udsige.

Florimond, kommer ind med Kysene.

Alt er færdigt, lad os prøve,
afsides Her man ald sin Fornuft behøver.
høit Alt er færdigt, kommer prøver.

Laura, afsides

Ved min Taushed han sig bedrøver
Min Skræk, o Gud! min Fatning
mig røver,

Armand.

Hendes Taushed mig bedrøver,

Florimond.

Alt gaaer nok godt naar vi os øver.

Laura. Armand.

(Ja min Frygt, mit Haab om Held,
(Plager min beklemte Siel.
(
(Florimond.
(Ja nu Frygt og Haab om Held,
tilsige (Synes plage deres Siel.
(
(Laura. Armand.
(Ach af Angest, Haab om Held,
(Omspændes min Siel.

Laura.

Men kiere Oncle, forklar mig dog!

Florimond.

Ja see nu er du meget forundret; det er Hr. Armand, som vil have den Godhed at deeltage i mit Forslag, og hielpe mig at fuldende mit Stykke, nu vil vi prøve en Scene, og du spiller Myndlingens Role.

Laura.

Jeg, Oncle?

Florimond.

Det er paa det Øieblik, naar Elskeren har forskaffet sig Adgang for at søge at opdage om han er elsket, Formynderen veed endnu intet deraf, det unge Menneske skal underrettes derom i hans Nærværelse; du maae nu give os

Ideer; og siden det er dig der spiller Myndlingen, saa bliver det din Sag at udfinde et Middel. . . See deri bestaaer din Role.

Laura.

Min kiere Oncle, her handles om at giøre en Tilstaaelse; og jeg seer ikke vel hvorledes . . . derved sættes man i Forlegenhed; . . og lad os nu sætte at Myndlingen har en hemmelig Tilbøielighed for det unge Menneske, skal hun da tilstaae? . . .

Florimond.

Ih! derover maae hun giøre sine Betragtninger.

Armand.

Intet er lettere; og desuden er der jo, uden at tale gandske ligefrem, hundrede lykkeligere og behændigere Maader: . . . et Diekast, et Ord. . .

Florimond.

Gandske rigtig; see nu er du paa Scenen . . der har vi det . . det unge Menneske er her, vi forestille os Formynderen paa dette Sted eller lidt længer tilbage; det unge Menneske har tilkiendegivet at han elsker.

Armand.

Uimodsigelig; han elsker bestandig; sin hele Levetid, hans eneste Tragtning er at erholde

den unge Myndlings Haand og Hierte. Der er maaskee Hindringer i Veien; men forend han søger at bortrydde dem, maae han først vide om han er elsket, derpaa er det hun skal svare.

Laura.

Men hun maae jo blive meget forlegen og forundret: og jeg — jeg troer det er alt.

Florimond.

Men saa er jo det unge Menneske endnu ikke kommet længer med sin List.

Laura.

At røbe sig af en Hændelse, uden at tænke derpaa, det kunde endda gaae an; men kiere Oncle, naar man betænker det, saa kan man dog ikke saaledes gaae hen at sige jeg . . . jeg troer . . . og det oven i Kiøbet naar nogen hører derpaa.

Florimond.

Nu vel da, denne Tilhører er i Veien; men han kan ikke gaae bort.

Armand.

Saa maae man, for at forklare sig, giøre Omveie.

Florimond.

Hillemænd! min Romance, min kiere Laura; min Romance: der er det rette Sted at

anbringe den; syng den nu saa kan man faae at see.

Laura.

Men Oncle, at synge. . .

Armand.

Deres Oncle har Ret, Jomfrue, vægre dem ikke længer; værdiges at synge Romancen . . . der maae desuden være Musik i denne Scene; see nu, Elskeren er meget agtpaagivende, han taber ikke en Gebærde eller et Diekast: han venter den Dom, der skal bestemme hans Lyksalighed.

Florimond, gaaende hen til Clavecinet.

Og herfra forestiller jeg Publicum, jeg giver Agt for at giøre mine Anmærkninger.

Armand.

Men bliv dog!

Florimond.

Det gaaer ikke an; forestil dem at jeg er der; jeg skal jo desuden accompagnere, jeg er ogsaa i Orchestrets Sted; nu da.

Laura.

Hvor mit Hierte banker.

Florimond.

Hvorledes?

Laura.

Det er Frygten, Oncle! de veed jo at jeg aldrig synger i nogens Paahør.

Florimond.

Ikke saa mange Indvendinger; giør hvad man siger dig.

Laura.

Romance.

Skiønt for en frygtsom Elsker man
Ømhedens Ild i Barmen nærer
Hvordan man sig endog adbærer
Skiult den ei længe blive kan;
Hiertet hvert Øieblik opdager,
At det ubundet meer ei er,
Selv Tvangen paa vore Følelser
Til dem at røbe kun bidrager.

Florimond.

Det er ikke saa galt, hun synger med Udtryk. Nu det andet Vers; gesvindt det andet Vers.

Laura.

Tilsidst oplever man den Stund,
Da denne Taushed Hiertet trætter,
Og taaler, man det Byrden lætter,
Som før det dulgte uden Grund;
Med Uvillie endnu det siger:

Min Møie var forfængelig
Mit skiulte Suk forraaded' mig,
Det for min elskte Ven opstiger.

Armand.

Oh! Jomfrue det er fortryllende . . .

Florimond.

Der er nu mine to Vers fra før; Romancen er paa sit rette Sted.

Armand.

Men er det da i deres Plan at Elskeren ikke svarer noget?

Florimond.

Ei! hvilken Daarlighed! og Forsigtigheden da.

Armand.

Det er umueligt, jeg er ikke af deres Meening. Elskeren maae svare paa Melodien af Romancen, og siden han er henrykt over hvad han har hørt, saa tager han Tempoen lidt gesvindtere, som saa:

Søde Stund! du gav Lyst og Held,
Hvad jeg føler Ord svagt udtrykker;
Hvad jeg har hørt tryllende henrykker,
Evig min fryddrukne Siel:
Og klart den Sats mig kan betyde,
Som fremlysende viser sig:

At elske en yndig Drøm er liig,
Ved at gienelskes Held jeg nyder.

Florimond.

Det er ikke saa slemt! . . . siden de vil have at den unge Mand skal synge, saa lad ham synge; men da vi nu kommer fra en nogenledes rolig Stilling, saa maae man bringe noget mere Ild og Siel i Scenen; altsaa følger nu umiddelbar Formynderens Vrede, som har givet Agt baade paa den Meening man har givet Versene og de Elskendes Diekast. Han nærmer sig dem gandske forbittret; Laura flyer. Myndlingen, som er bleven forskrækket flyer . . til den Side. . .

Armand.

Og Elskeren, som forestiller sig som bange, flygter ogsaa derhen. . .

Florimond.

Holdende Armand tilbage, som vil følge Laura.

Nei, nei, de denne Vei; . . hvad Verset angaaer det faaer være: men . . her for Exempel, giver jeg ikke efter. Den theatralske Velanstændighed, den sunde Fornuft, alting fordrer at Kiaresten og Elskeren ikke maae rædde sig til den samme Side, de maae være adskilte saaledes.

Armand.

Nu staaer de da hver paa sin Side af Theatret og gandske vist meget bedrøvede.

Florimond.

Det overlader jeg dem at betænke; Formynderen er i Midten foran paa Scenen.

Armand.

I det mindste giver de Elskende dog hinanden Tegn bag ved Formynderen.

Florimond.

Oh! ja vist; og det er under en Monolog af Formynderen, som Stillingen fordrer. . .

Armand.

Herligt; men nu kan man ikke trække sig tilbage. Nu maae Handlingen gaae fort, det udkræver Situationen, den befaler det; da vi nu sætter at Formynderen har opdaget de unge Folks Kierlighed, saa maae han eftertænke og føle Umueligheden af længer at imodstaae; han er i øvrigt god og overbærende; De Elskende nærme sig ham lidt efter lidt, saaledes.

Florimond, spodsk.

Og Formynderen bliver bevæget! . .

Armand.

Derpaa kaste de sig for hans Fødder, og han løfter dem op og forener dem.

Florimond, løftende dem op.

Han løfter dem op . . . men foreener dem ikke! . . man maae giøre Tingen mere moralsk.

Armand.

Hvorledes!

Florimond.

Formynderen, der hidtil har ladet til at være en svag Mand; som havde Øine for ikke at see med dem og Ørne for ikke at høre med, har seet alting, hørt alting, han er ikke bleven ført bag Lyset af Elskerens Snedighed: og hør nu hvorledes han omtrent tiltaler ham: . . . Min Herre, Poesien har sine Friheder, og Behændighed sine Grændser, som man aldrig bør overskride . . . man kan nok forelske sig i et ungt Fruentimmer; man kan ønske at ægte hende, og for at opnaae dette betiene sig af Midler, som Velanstændigheden tillader . . . men paa en strafværdig Maade at indsnige sig i en god Familie.

Her trække de unge Folk sig sagtelig tilbage.

forføre et ungt, uerfarent Hierte, uden en fornuftig Oncles Samtykke, under hvis Opsyn hun staaer, benytte sig af en besynderlig Grille, maaskee en Daarlighed, som han har, for at sætte ham i et ufordeelagtigt Lys, og derforuden giøre Niecen til sin Medskyldige . . . give hende det troløse og strafværdige Raad at hendrage denne gode Oncle, som elsker hende inderlig i en latterlig Stilling, og selv at medvirke dertil uden at have Mistanke derom. Seer de, min Herre, det er en utilgivelig Opførsel! og hvem siger dem, som man maae ansee for sandsesløs, for ikke at bruge en ubehageligere Benævnelse . . .

hvem siger dem om der ikke kan være uovervindelige Hindringer i Veien for deres Ønsker . . .

Armand.

Himmel!

Florimond.

Kan de deraf see den hele Uefterrettelighed af deres Fremgangsmaade? gaae min Herre, og lad dette tiene dem til Lærdom, og viid, at det man høiest bør agte, er Ungdom og Uskyldighed.

Armand, trækkende sig tilbage.

Han har Ret, jeg har intet at svare til hans billige Bebreidelser.

Laura, gaaende til sit Kammer.

Jeg seer nok at der er intet meer at haabe.

Florimond.

Nu da! de gaaer jo reent bort . . . bie dog, der er en Scene endnu.

Armand, kommende tilbage.

Hvorledes min Herre!

Florimond.

Jo gandske vist. Naar Elskeren siger, at han gaaer, saa bliver han; naar Myndlingen

siger, at hun har intet meer at haabe, saa haaber hun dog, det er efter Reglen — endelig, naar Formynderen siger, at ingen Ting kan tilfredsstille eller formilde ham, saa lader han sig tilfredsstille og formilde.

Armand.

Skulde det være muligt!

Florimond.

Meget muligt . . det er ingen ond Mand vores Formynder . . . han har kun villet give de unge Mennesker en nyttig Lærdom . . . nys laae de for hans Fødder; nu udstrækker han dem sine Arme, han vil heller have dem ved sin Barm end ved sine Knæ: hver har sin Smag.

Laura, Armand.

Hvilken Godhed! . . . hvilken Lykke! . .

Florimond.

Og for at giøre Sagen mere rørende, forener Onclen Laura og Armand for stedse; dette har længe været hans Hensigt; man maatte ikke foraarsage dem for megen Smerte . . . det var min Plan.

Armand.

Hvorledes min Herre?

Florimond.

Ja min Ven; han forsikkrer dem alle sine Midler, og gientager for dem som Moral af Stykket, at det er vel giort at søge Lykken, men kun ved Midler, som hverken støde Ærbarheden eller Anstændigheden.

Vaudeville.

Laura.

Tilendebragt nu Værket er,
Af Scener bliver ingen fleere;
Enhver nye Knude vilde her
Os kun til Sorg og Plage være,
Vor Troe vi gier hinanden hen,
I Værk vi deres Lærdom sætte
Og blive ved Opløsningen.
Af vores Operette.

Florimond.

De Modens Opermagere
Sig det indbilde, trods Camoenen,
Ved Grave, Larm, Fortvivlelse
Nye Glands at vil tildeele Scenen;
Man skrække Klædedragter seer,
Og hører Sukken, Skrigen, Trætten;
Ved Knudens Løsning Author er
Bouffon i Operetten.

Armand til Publicum.

Tre Mænd tre Gange Uret har
Hvis vores Arbeid dem mishager
Da trefold vores Stræben var
Med dobbelt Godhed den modtager!
I denne Stund de vise den,
Critik de lidt tilside sætte,
Bedrøver ei Opløsningen
Af vores Operette.

Ende.

12 -

